

Nie obwiniajcie talibów III

Od momentu zamachu talibów na [Malalę Yousafzai](#) panuje powszechne niemal potępienie tego czynu oraz „ideologii talibów”.

Mimo że istnieją wyjątki, szczególnie w Pakistanie, gdzie wielu ludzi w sposób absurdałny wierzy, że ta dziewczynka w wieku szkolnym jest agentką CIA i że zamach na nią był zaaranżowaną przez USA mistyfikacją, ogólnie panuje zgoda, że talibowie i ich rozumienie religii są winni narastającej przemocy popełnianej w imię islamu. Muzułmańscy apologetci twierdzą, że ponieważ islam jest z natury pokojowy, gdy tylko popełnia się przemoc w imię religii, sprawcy wyjęli wrogie lub wątpliwe nauczanie z kontekstu – bardzo podobnie do każdej osoby, która ośmiela się krytykować islam. Staranne i nieuprzedzone badanie Koranu ujawnia jednak, że w bardzo wielu wypadkach, kiedy „umieszczasz rzecz w kontekście”, ogólne znaczenie kontrowersyjnych wersetów jak na ironię staje się jeszcze bardziej odrażające.

Koran, choć niejednoznaczny w wielu innych kwestiach, bardzo wyraźnie i wielokrotnie zatwierdza potrzebę przemocy przy szerzeniu przesłania Allaha. Problem polega jednak na kryteriach oceny przemocy jako uprawnionej, lub nieuprawnionej, które wydają się zmieniać w Koranie na chybił trafił. Ten konkretny problem rozwiązuje się przez wzięcie pod uwagę czasu i chronologicznego porządku objawionych sur oraz Al-Nasikh Wal-Mansukh (Doktryny Anulowania). Doktryna anulowania jest integralną częścią badań Koranu i wcale nie jest „kontrowersyjna”, jak to apologetci islamu z „pokolenia Y” chcieliby przedstawić. Twierdzenie, że ta doktryna jest dyskusyjna, oznacza bezpośrednio kwestionowanie czterech kalifów, sześć zbiorów hadisów Sahih i właściwie każdego uczonego islamskiego urodzonego przed XX wiekiem. Jeśli więc nie planujesz kwestionowania nauk ludzi takich jak Abu Bakr Siddik, Umar Bin Chattab, Ali Bin Abi Talib, Muhammad ibn

Ismail al-Buchari, Muslim ibn al-Hadżdż, Ibn Dżawzi, Ibn Kathir, Ibn Kajjim, itd. naprawdę nie możesz zaprzeczać tej doktrynie.

Główną przyczyną, dla której doktryna Al-Nasikh Wał-Mansukh jest konieczna przy interpretacji Koranu, jest moc zawartych w nim sprzeczności. Weźmy pomniejszy problem zakazu alkoholu w Koranie, który jest przywołany w trzech etapach i w trzech różnych surach (4:43, 2:219, 5:93-4). Gdybyśmy ignorowali tę doktrynę, to według (4:43):

„O wy, którzy wierzycie, nie zbliżajcie się do modlitwy, kiedy jesteście pijani, dopóki nie będziecie wiedzieć, co mówicie, ...”

picie alkoholu, a także modlenie się po niedawnym jego skonsumowaniu staje się dozwolone, jak długo „wiedziecie, co mówicie”.

A jest to jeden z wielu przykładów doktryny, która wyjaśnia, jak sprzeczne wersety są anulowane przez sury chronologicznie późniejsze od tych, które zawierają sprzeczności. Ponieważ jednak w tym artykule zajmuję się przemocą, na razie będę się trzymał tych przykładów.

Dwa najbardziej godne uwagi wersety „o mieczu” (9:5) i (9:29), obie z sury At-Tauba, są często cytowane przez krytyków islamu jako wyraźne przykłady, że islam zachęca do przemocy przeciwko niewiernym, podczas gdy apologeci twierdzą, że te wersety są wyjęte z kontekstu i islam nakazuje jedynie dżihad „obronny”. Jaki więc jest ten kontekst?

Werset(9:5) brzmi:

„A kiedy miną święte miesiące, wtedy zabijajcie bałwochwalców, tam gdzie ich znajdziecie; chwytajcie ich, oblegajcie i przygotowujcie dla nich wszelkie zasadzki! Ale jeśli oni się nawrócą i będą odprawiać modlitwę, i dawać jałmużnę, to dajcie im wolną drogę. Zaprawdę, Bóg jest

przebaczający, litościwy!”

A werset (9:29):

„Zwalczajcie tych, którzy nie wierzą w Allaha i w Dzień Ostatni, który nie zakazują tego, co zakazał Allah i Jego Posłaniec, i nie poddają się religii prawdy – spośród tych, którym została dana Księga – dopóki oni nie zapłacą dzizja własną ręką i nie zostaną upokorzeni.”

Sura At-Taub została objawiona podczas Bitwy pod Tabuk w 9 AH i była jedną z ostatnich sur objawionych prorokowi. Wystarczy więc spojrzenie na historyczny kontekst tej bitwy, by zgłębić przesłanie tej sury. Bitwę tę przeciwko imperium bizantyjskiemu zainicjował prorok, kiedy cesarz Heraklius przygotowywał podobno atak na muzułmanów – tak jak zwolennicy ekspansjonizmu i dyktatorzy przez całą historię zawsze znajdowali wymówkę, by „usprawiedliwić” agresję.

Wersety „mieczowe” anulują ponad 120 wersetów i rozpraw koranicznych, nawołujących do pokoju z niewiernymi, które pozwalały im na praktykowanie swojej religii bez żadnego przymusu. Słuszność tego potwierdza już pierwszy werset tej sury, która jest jedyną surą w Koranie nie zaczynającą się od „bismillah”:

*„Bóg i Jego Posłaniec są wolni od zobowiązań względem tych spośród bałwochwalców, z którymi zawarliście przymierze”.
(9:1)*

Więcej na: www.racjonalista.pl